

[Sundhedsministeren]

lægemiddelforsyningen, hvad enten den foregår gennem de private apoteker eller gennem sygehusapotekerne, tilrettelægges og vurderes under ét. Efter lobbemærkningerne forudsættes det, at et sygehusapotek varetager den fulde medicinfor syngning af de sygehuse og institutioner, der er omfattet af leveringsområdet for det pågældende sygehusapotek.

Jeg finder det væsentligt, at disse principper fastholdes.

DAK-Laboratoriet A/S har i en pressemeddelelse den 30. oktober 1987 givet tilsagn om at fortsætte produktionen af infusionsvæsker, hvis der er et rimeligt grundlag for produktionen.

Det er min hensigt at kontakte selskabet med henblik på at opnå selskabets tilsagn om, at produktionen af infusionsvæsker i hvert fald opretholdes i en minimumsperiode på et år. Udviklingen i efterspørgslen må herefter vise, om der er grundlag for fortsat at opretholde selskabets produktion af infusionsvæsker.

Spm. nr. S 125

Til *sundhedsministeren* (28/10 87) af:

Agerschou (SF):

»Finder ministeren, at den nordjyske kvinde, som har mistet sin mand, der døde efter som bløder at være blevet behandlet med AIDS-inficeret blod, får en rimelig behandling?«

Begrundelse

En artikel i Politiken den 28. oktober 1987 omtaler situationen for en nordjysk kvinde, hvis mand døde efter som bløder at være blevet behandlet med AIDS-inficeret blod. Den pågældende kvinde er efter mandens død tilsyneladende havnet i en håbløs økonomisk situation, hvor »systemet« gør sit bedste for at gøre det hele værre.

Spørgeren er interesseret i at få at vide, om ministeren personligt er enig i, at den pågældende kvinde får en rimelig behandling.

Svar (4/11 87):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Ordnningen vedrørende godtgørelse til HIV-smittede blødere er af enestående karakter, idet det offentlige i dette specielle tilfælde har fundet det rimeligt at give en i forvejen hårdt ramt

gruppe en særlig godtgørelse. Der findes kun ét lignende tilfælde, nemlig ordningen om erstatning til LSD-skadede patienter.

Godtgørelsen er – jf. Finansudvalgets aktstykke nr. 249 af 3. juni 1987 – en personlig ydelse til bløderen. Den tager sigte på at kompensere for den ulempe i personlig livsførelse, som AIDS medfører for den enkelte bløder. Ligesom i loven om erstatning for skader ved LSD-behandling er der fastsat særlige bestemmelser om indkomstskattefrihed og godtgørelsens indvirkning på udmåling af ydelser efter den sociale lovgivning.

Jeg har forståelse for den pågældende kvindes situation. Da spørgsmålet vedrører udmåling af sociale ydelser, har jeg drøftet den konkrete sag med Socialministeriet. Der foreligger tilsyneladende en misforståelse, når den efterladedes formue, herunder den resterende del af godtgørelsen, er blevet »båndlagt« af kommunen. Efter bistandslovens § 39 skal der nemlig ses bort fra formue, der er nødvendig for bevarelse af en nødvendig boligstandard, eller som bør bevares af hensyn til familiens erhvervs- eller uddannelsesmuligheder.

Jeg har derfor bedt socialministeren om at se nærmere på de principielle fortolkningsspørgsmål, som sagen giver anledning til.

Spm. nr. S 127

Til *sundhedsministeren* (28/10 87) af:

Behnke (FP):

»Hvorfor holdes ældre personer unødigt indelukket på Frederiksberg Hospital?«

Begrundelse

I en aktuel sag er en ældre dame (over 67 år) blevet opereret for kræft. Efter operationen var hun nervøs og henvendte sig på Frederiksberg Hospital. Her blev hun indespærret på afdeling D8 (en lukket afdeling). På spørgsmål fra hende selv og familien er det blevet oplyst, at den eneste årsag til indespærringen er, at patienten er over 67 år.

Under indespærringen har familien og patienten konstateret, at der på afdelingen er 3-4 andre patienter, alle over 67 år, der alle er unødigt anbragt.

At kommunerne har mangel på plejehjemspladser og derfor bruger hospitaler til opbevaring af ældre mennesker, er i sig selv umenne-